

У церкві

Олександр Мінович

Хлопчик років п'яти. Одягнутий по-святковому: новий костюмчик, нові черевики, біла сорочка з помаранчевим метеликом на шії. Слухняний, чемний, стоїть нерухомо немов старий дід, дивиться лише вперед, хреститься, вдає з себе дорослого. Схоже, бере приклад з батьків, які теж стоять поважно й нерухомо. Вони мають пишатися таким нащадком.

Трохи оддалік дівчинка років трьох чи біля того. Ця – вертлява, непосидючка-невтихомирка, за секунду десятки швидких рухів видає, на місці встояти й дрібної миті не може – крутиться-вертиться наче заведена пружиною іграшка. Здається, якби її енергію якось прилаштувати замість генератора, могла б світло давати для багатоквартирного будинку. Мама дівчинки тільки те й робить, що намагається її заспокоїти: вже й на руках тримала, на вулицю виводила, на лавчину всадовлювала, пробувала за руку міцно тримати – нічого не виходить. Мала пустує-вередує, бігає між прихожанами, мішає слухати службу, хоч бери й зв'яжи її чимось.

Оббігавши всі закутки церкви, заглянувши в усі обличчя, дівчинка нарешті зупиняється на хвилику. Чемний хлопчик її зацікавив. Стала й невідривно дивиться на нього, напевно, думає: з цим хлопчиком щось не те, таких правильних бути не може, стояти ж так нерухомо в його віці неможливо. Якась незрозумілість.

Мала, крадучись, на самих пальчиках, підходить до хлопчика, заглядає йому в очі, пробує торкнутися, звернути на себе його увагу. Однак той не піддається на провокацію, стоїть мовби його це не стосується. Ще б то – він же сьогодні з метеликом.

Тоді дівчинка починає кружляти навколо цієї правильності-чемності, тупоче-бігає все з більшою й більшою швидкістю по вибраному колу, всередині якого нерухомий хлопчик. Мама хоче її спіймати-зупинити, але їй це не вдається. Мала від такого тільки більше пришвидшилась. Проте, мабуть в неї від такого бігу закрутилась голова і вона підсковзнула та впала на кам'яну підлогу. Забила коліно, ліктя. Так голосно заревіла, аж суворий, завжди незворушний, батюшка збився з молитви.

Малу довго заспокоюють, пестять-забавляють, сунуть у руки цукерки, дмухають на забите коліно й лікоть. Мамі допомагають в цьому незнайомі сердобольні жінки, які так переймаються, немовби їм теж боляче. Дівчинка сідає на лавку й продовжує, вже тихенько, сплакувати-хлипати, не перестаючи при цьому жваво-енергійно теліпати здоровою ногою, розмазує по щоках щедрі сльози.

Правильний хлопчик врешті решт не витримує стояти, ноги втомлюються. Він шукає куди б присісти, однак, місця немає, все зайняли зморщені-скручені старезні бабці. Тільки біля пораненої дівчинки проглядає невеликий кусень лавчини, вона по ній так човгалася туди-сюди, що бабці змушені були трохи відсунутися. Хлопчику нічого робити, втісняється-втуляється коло дівчинки. Та геть замовкає-завмирає, навіть ногою перестає теліпати. Якусь мить сидить незворушно, неначе оцінює ситуацію. Нарешті

знаходить себе, підносить забитий лікоть прямо хлопчику під носа й жалібно просить: "Подуй!". Той дує: раз, другий, третій...

Ще за хвилину діти опиняються надворі. Весело ганяють навкруг церкви, кричать-регочуть – забули куди прийшли.

Служба закінчується. З церкви виходить мама хлопчика, гукає його, шукає між людьми, прибудовами й кущами. Знаходить і стовпіє: її чемний-чепурний синочок стоїть перед нею у новому незвичному вигляді. Метелик десь подівся, штани на колінах зелені від трави, два ґудзики вирвані "з м'ясом", лице й руки брудні мов у кочегара. Зате світиться... Неначе два кілограми шоколадного морозива з'їв.